

OPINIONS

'ANTHRAX TAKE AWAY'

Xavier Vinader

12

ESTAPE RESPON

Tom Cañís

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER

Lluís Bonada

13

ANATOMIA MORAL DE L'HOMME

Martí Domínguez

14

DE DEMOCRÀCIA, CASTRACIÓ
NACIONAL I L'AVL*David Garrido*

15

EL SÚMMUM DE LA COENTOR

J. J. Pérez Benlloch

LA LLUFA DE LA SELECCIÓ

Pere Martí

16

DEU ANYS SENSE L'URSS

Llibert Ferri

MESTISSATGE REIAL

Enric Rimbau

17

COM UNA MOTO

*Albert Closas*25 DE NOVEMBRE, UNA DATA
PER A RECORDAR*Glòria Marcos*

18

LA PUTA DE LA REPÚBLICA

Joan F. Mira

98

“Fins al final.” Aquesta és l'ajuda que el president del Govern espanyol, José María Aznar, pensa donar al president dels EUA, George W. Bush. L'avidesa d'Aznar per fer més mèrits que cap altre mandatari europeu amb els Estats Units és molt simptomàtica de l'actitud que pot prendre amb vista a la presidència de la Unió Europea a partir de l'1 de gener del 2002. Aznar privilegia les relacions bilaterals –si no directament el seguidisme– amb els EUA en afers que a priori la UE hauria de tenir una veu pròpia.

Aquesta actitud, també la comparteixen altres líders europeus, i és especialment rellevant en la política exterior, cosa que no ajuda gens a construir Europa. Per si no s'havien comès prou errors amb les diverses crisis dels Balcans, amb l'atac a l'Afganistan han tornat a aflorar les diferències. El primer ministre anglès, Tony Blair, va fer costat immediat a Bush, com Aznar i Berlusconi, i va convocar el 4 de novembre un dinar restringit primer a alemanys i francesos, i després ampliat a italians, espanyols, holandesos i al president de la UE, cosa que va enfurismar altres membres de la Unió, com el primer ministre portuguès. Ara que sembla que la batalla a l'Afganistan s'acaba, els EUA han començat a anunciar que la “guerra internacional contra el terrorisme” continuarà en altres punts, com l'Iraq o el Sudan. I les diferències han tornat a manifestar-se i amb més força. D'una banda, amb un Aznar disposat a fer costat a Bush “fins al final”, i de l'altra, Alemanya i França que ja han avançat la seua oposició a intervenir militarment en els països assenyalats pel Govern dels EUA. No és cap secret que, al Govern nord-americà, ja li vaja bé aquesta situació de divisió interna a la Unió. Així poden mantenir una línia de relacions bilaterals amb una UE debilitada i una altra línia de relacions amb cadascun dels països europeus units.

Vista l'actitud d'Aznar en les seues relacions amb els EUA i la UE, i el seu comportament nacionalista espanyol en cimerees europees com la de Niça, és més que probable que el pas espanyol per la presidència de la UE no serveixca per enfortir més l'estructura europea. I això que la moneda única ja dringarà a les nostres butxaques des de l'1 de gener. Però, amb això, no n'hi haurà prou. De moment, però, poques veus han alertat dels perills d'aquestes divisions. El primer va ser el president de la Comissió Europea, l'italià Romano Prodi. I ara és el primer ministre belga i president de la UE, Guy Verhofstadt, que, amb vista a la propera cimera europea, a Laeken els dies 14 i 15 de desembre, ha alertat de les constants debilitats de la Unió i de la necessitat d'assumir les responsabilitats que li pertoquen. Un dels punts bàsics de la cimera de Laeken és la política exterior, de seguretat i defensa. Però tal com avança la Unió no és de preveure grans acords en aquest sentit que siguin compartits d'igual manera per tots els estats de la UE. I encara que s'arribara a conclusions positives per a l'enfortiment de la Unió, cal tenir present que és durant la presidència espanyola de la UE que s'ha de negociar l'Agenda Transatlàntica amb el Govern dels EUA, i si Aznar manté el seguidisme mostrat fins ara envers la Casa Blanca, i la competència per sobresortir dins la UE, pot significar l'enterrament del poc que s'haja aconseguit a Laeken.

I si Aznar no està a l'altura, poc es podrà fer per arreglar-ho, ja que la presidència de la UE, l'entomarà Dinamarca a partir del segon semestre de l'any, però no en totes les àrees. Tal com van acordar l'any 1992 en la cimera d'Edimburg, Dinamarca s'abstindrà de prendre decisions en els temes de política comunitària de defensa, per a la qual cosa serà substituïda per Grècia, que és el següent país a agafar la presidència de la UE, a partir del gener del 2003. Espanya i Grècia, doncs, per la defensa de la UE.

“L'avidesa d'Aznar per fer més mèrits que cap altre mandatari europeu amb els EUA és molt simptomàtica”